

Враховуючи Закон України «Про запобігання корупції» можна виділити окремий перелік правопорушень, пов'язаних з корупцією, за вчинення яких держслужбовця може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності, а саме (перелік не є виключним): неприйняття антикорупційної програми, неподання на погодження антикорупційної програми Національному агентству (стаття 19); обмеження щодо використання службових повноважень чи свого становища (стаття 22 Закону); обмеження щодо одержання подарунка (стаття 23 Закону); обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (стаття 25 Закону); обмеження після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування (стаття 26 Закону); обмеження спільної роботи близьких осіб (стаття 27 Закону); запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (стаття 28 Закону); порушення правил етичної поведінки (статті 38–44); недотримання вимог статті 53 (розголошення інформації про викривача, відсутність умов для повідомлень про порушення вимог Закону іншою особою, зокрема через спеціальні телефонні лінії, офіційні веб-сайти, засоби електронного зв'язку, невиконання вимог розгляду анонімного повідомлення, відсутність негайного реагування у вигляді письмового повідомлення про вчинення корупційного або пов'язаного з корупцією правопорушення спеціально уповноважений суб'єкт у сфері протидії корупції.); недотримання вимог щодо організації проведення спеціальної перевірки (статті 56–58); непроведення службового розслідування стосовно особи, яка вчинила корупційне або пов'язане з корупцією правопорушення (стаття 65); недотримання вимог щодо незаконних актів та правочинів (стаття 67)[4].

Отже, аналізуючи чинне законодавство України, відповідальність державного службовця, що вчинив дії, пов'язані із корупційними правопорушеннями потребує детальної структуризації та подальшої пильної уваги законодавця.

Список використаної літератури

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25–26.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
3. Про державну службу: Закон України від 10. 12. 2015 №889-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#n275>.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.

Єдинак Олександра,

студентка 105 навчальної групи ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини, кандидат юридичних наук, доцент **Лук'янець Валентина**

НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕХАНІЗМ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Система конституційних прав людини і громадянина в Україні охоплює теоретично максимально всеосяжний спектр прав і свобод у виборі способів і засобів життєдіяльності кожної людини, що проживає чи перебуває в нашій країні. І це, безумовно, позитивне надбання нашого суспільства. Однак практична реалізація та захист цих прав і свобод майже щоразу наштовхуються на значні перепони і перешкоди, що мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер та є підґрунтям для невирішених проблем у цій сфері.[1].

Актуальність даної теми обумовлена тим що, налагоджений національний механізм захисту прав людини випуває характеристикою правової держави.

Понад один мільйон людей звернулися до Омбудсмена України за час існування інституції в нашій країні. Лише за 2010 рік - понад 82 тисячі. Кожне друге звернення стосувалося порушення громадянських прав, зокрема, права на справедливий суд, виконання судових рішень, належних умов тримання в місцях ув'язнення. У кожному третьому зверненні йшлося про порушення соціально-економічних прав громадян.[2].

Проблема захисту прав людини розглядалася такими авторами як Сущенко В. М, Васильченко О.П, Огородник О.Г, Сидорчук Ю.М, Швець Д.В, Пушкіна О.В, Разметаєва Ю.С та інші. Але все ж є глобальною проблема реалізації захисту прав людини.

Метою даної роботи є аналіз національного захисту прав людини, а також ефективний спосіб захисту прав людини, висвітлення проблеми захисту та усунення її.

Ступінь ефективності правопорядку, у тому числі забезпечення законності та верховенства права. Перше зобов'язання, що накладається стандартами в галузі прав людини, – це вимога про те, що будь-яке відхилення від стандартів у галузі прав людини повинне мати чітку юридичну підставу.[3].

Юридичний механізм захисту прав людини – це можливість здійснення громадянами певних вчинків щодо захисту власних прав і свобод.[4].

Реальний захист прав людини, реалізація принципу законності належать до найгостріших проблем української дійсності. В останні роки це питання є предметом серйозного наукового аналізу. Конституційне прагнення розвивати і зміцнювати демократичну державу неможливо реалізувати без утвердження в суспільній свідомості і соціальній практиці невідчужуваних прав і свобод людини, нормативного закріплення їх гарантій. Держава зобов'язана проявляти активність у забезпеченні прав людини, у створенні матеріальних, організаційних, соціальних, політичних та інших умов для найповнішого використання людиною своїх прав і свобод.[1]. Загальнонаціональне дослідження про права людини в Україні було проведено та підготовлено Центром інформації про права людини та Фондом «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва за підтримки Програми розвитку ООН в Україні та у співпраці з Офісом Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.[5,с.13].

Дані опитування шести цільових груп (державні службовці, судді, поліцейські, вчителі, журналісти та правозахисники) є такими, що репрезентують певні тенденції та оцінки, поширені серед представників цих груп. Опитування відбувалося шляхом цільового персоніфікованого електронного анкетування. Всього було опитано таку кількість осіб по кожній із груп: державні службовці – 104 респонденти, судді – 180 респондентів, поліцейські – 206 респондентів, вчителі – 112 респондентів, журналісти – 100 респондентів, правозахисники – 103 респонденти. Метод дослідження (опитування) цільових груп – один із класичних методів соціології, який дозволяє отримати знання про досліджуваний об'єкт з точки зору окремої групи. Під час цього дослідження кожен із опитуваних відповідає на анкету персонально, що дозволяє уникнути надмірної «усередненості» оцінок. Велика кількість опитаних (у нашому випадку понад 100 осіб для кожної з категорій) дозволяє отримати максимально широкий спектр думок всередині соціальної групи та виявити найбільш значущі тенденції та оцінки, ступінь поширеності тих чи інших думок та оцінок серед цих груп. Метод експертного опитування цільових груп є найбільш прийнятним, оскільки масове репрезентативне дослідження фактично неможливо коректно провести серед вузьких соціальних груп (як-от судді чи правозахисники), а інші методи (наприклад, фокус-групи) не дозволяють стверджувати про наявність реальних тенденцій чи переважних думок, а направлені на вивчення загалом широти спектру думок серед певної групи. [5, с.15].

Оцінка населенням змін, які відбулися за останні три роки (після Революції Гідності) у сфері прав людини, є достатньо песимістичною. Лише близько 4% відзначили, що ситуація покращилася, ще близько 23% вважають, що щось змінювалося на краще, але водночас щось змінилося на гірше. Натомість близько 35% відзначили, що ситуація однозначно стала гіршою, а ще близько 28% вважають, що ніяких змін не відбулося. Позиція щодо оцінки змін з дотриманням прав людини серед окремих експертних груп є суттєво відмінною від результатів загальнонаціонального опитування в кращу сторону, адже в усіх групах відсоток тих, хто оцінив позитивні зміни ситуації, є набагато вищим, ніж серед населення загалом. І навпаки: відсоток тих, хто вважає, що ситуація стала гіршою, – нижчий. Причому є показовим, що найменша кількість прихильників «змін на гірше» – серед правозахисників та журналістів. Українці оцінили дотримання основних прав людини у середньому на трійку за п'ятибальною шкалою. Зокрема, порівнюючи оцінки респондентів за показником середнього бале, всі оцінки є меншими за 3 бали. Порівняно більші оцінки отримало дотримання політичних, культурних прав та базових прав людини, тоді як найнижче українці оцінили дотримання соціальних та економічних прав: тут респонденти поставили двійку з плюсом. [5, с.18-19].

Аналізуючи законодавство у сфері захисту прав людини можна виявити, що національне законодавство потребує створення замість багатьох нормативних актів у сфері захисту прав людини одного універсального нормативного акту який буде охоплювати всі сфери захисту прав людини та до якого органу можна звернутись за захистом своїх прав. Для українського

народу є характерним низький рівень правової культури, що зумовлює ситуації порушення прав людини. Велика кількість законів, які регулюють тільки певну сферу. Натомість народ потребує універсального збірника законів, який регулював всі сфери захисту прав людини та визначав до якого суб'єкта державної влади можна звернутись за захистом. Також можна зауважити те, що в нас є проблема реалізації захисту прав, себто відсутня культура юридичної техніки.

Список використаних джерел:

1. Сущенко В. М. Проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні (в контексті верховенства права) / Сущенко В. М. // Наукові записки НаУКМА. - 2012. - Т. 129 : Юридичні науки. - С. 28-31. Електронна копія - http://www.ekmair.ukma.kiev.ua/bitstream/123456789/2216/1/Sushchenko_Problem_u_realizatsii_ta_zakhystu.pdf[1].
2. Виступ Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Ніни Карпачової під час представлення у Верховній Раді України Щорічної доповіді про стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні.
3. Лемак В.В., Турянця В.В. Складові механізму захисту та гарантії прав і свобод людини.
4. Вітюк О. Система захисту прав людини.
5. Що українці знають і думають про права людини: загальнонаціональне дослідження / [І. Бекешкіна, Т.Печончик, В.Яворський та ін.]; під заг. ред. Т. Печончик. – Київ, 2017. – 308 с.

Єременко Вікторія

курсант 1 курсу 101 групи ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук **Сьох Катерина**

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ОСВІТУ В УКРАЇНІ

Дослідження нормативно-правового забезпечення конституційного права особи на освіту є актуальним питанням в часи сьогодення. За роки незалежності система освіти України зазнавала кардинальних змін, у зв'язку з чим існує нагальна потреба щодо вдосконалення нормативно-правового регулювання права на освіту з метою гарантування окремим громадянам можливості реалізації ними їх конституційного права на освіту.

Суспільство вже давно зрозуміло що освітня галузь є пріоритетною, адже за великим рахунком освіта – це головна складова гуманітарної сфери. Вона навчає і виховує, творить людину і громадянина. На основі досвідчених громадян розвивається та існує держава. І тому, має прикласти максимально зусиль для вдосконалення системи освіти в Україні, перш за все, створити потужну систему нормативно – правового забезпечення.